

EL BISBE DE TORTOSA

VIURE I CREURE EN DÉU EN LA FRAGILITAT

Benvolguts diocesans:

Les circumstàncies que estem vivint aquestes últimes setmanes, i especialment els darrers dies, ens col·loquen davant una situació que en ple segle XXI ningú de nosaltres imaginàvem. La nostra vida quotidiana i la vida de la nostra diòcesi, parròquies, grups i associacions s'ha vist trastocada sobtadament. Tots ens tenim que adaptar cada dia al que ens van indicant les autoritats sanitàries. És previsible que durant les pròximes setmanes haurem de romandre en aquesta situació de confinament i que, per tant, la vida social i eclesial es redirà a l'estrictament necessari. En aquesta breu carta vull compartir amb vosaltres algunes reflexions i suggeriments perquè transformem aquesta situació en un moment de gràcia.

La pandèmia que estem patint ens ha de fer pensar, en primer lloc, en la nostra fragilitat. Els avanços científics i tècnics, que sens dubte són un fruit de la modernitat positiu per a la humanitat, afavoreixen una actitud d'autosuficiència en l'ésser humà. L'home modern se sent segur de si mateix: del que té, del que fa, del que pot aconseguir amb els seus coneixements i amb els seus mitjans, del que és. Això el porta a creure tant en ell mateix que molts pensen que no necessiten creure en Déu. Un teòleg del segle XX, en un comentari al Credo, reflexionant sobre la primera paraula de la confessió de fe (crec), es preguntava: Qui pot creure en Déu? La resposta era sorprenent: pot creure en Déu, qui no creu en ell mateix. Els moments que estem vivint tal vegada podien ser una invitació a que ens plantejem si no creiem massa en nosaltres mateixos i si no hauríem d'alçar els nostres ulls a Déu des de la humilitat i la confiança en Ell.

Els moments que estem vivint poden ser una ocasió perquè ens preguntem si en la nostra vida de cada dia valorem les coses segons la importància que realment tenen. En un xicotet poble, en el qual tots es coneixen, tres joves van morir en un accident de trànsit. Una persona profundament creient va compartir amb mi una reflexió que mai he oblidat. Em va dir que si pensàrem en el que realment és la vida, l'afrontaríem de

EL BISBE DE TORTOSA

manera molt diferent a com ho fem: a moltes de les coses no donaríem la importància excessiva que moltes vegades donem i, en canvi, a altres que no li la donem, les valoraríem més. Això ens portaria a superar molts egoïsmes i a evitar conflictes innecessaris, a perdonar-nos més i millor del que solem fer-ho... en definitiva, a viure des d'uns valors més propis de l'ésser humà i més evangèlics.

Passant a la vida eclesial vull fer-vos caure en el compte de la coincidència d'aquesta pandèmia amb el temps penitencial i purificador que és la quaresma. Això ens ha forçat a viure aquest període de l'any litúrgic d'una manera que no imaginàvem el dimecres de cendra, que va ser el dia en què comencem a recórrer el camí que ens porta a la Pasqua. Totes les nostres activitats i programacions s'han ensorrat. Sense esperar-ho, per als cristians el dejuni quaresmal ha passat a ser dejuni del Pa Eucarístic; de sobte ens hem trobat que les diversions, que en aquest temps han de ser sòbries, s'han suprimit; en certa manera, se'ns ha imposat una "penitència" que no esperàvem, ja que estem tots confinats en nostres cases, sense poder ni tan sols reunir-nos amb els nostres amics i familiars, si no és per causa de necessitat. Les celebracions litúrgiques han quedat reduïdes a un mínim simbòlic i segurament les celebracions de la Setmana Santa, seran més sòbries que mai.

Us vull convidar a que convertim aquest moment en una ocasió de creixement en la nostra vida cristiana. Això serà realitat si el dejuni del Pa de l'Eucaristia ens porta a una major valoració d'aquest Aliment de Vida Eterna actualment tan oblidat per molts batejats; si la impossibilitat d'escoltar junts la Paraula de Déu en les esglésies, ens porta a un desig més gran d'alimentar-nos d'aquesta Paraula en les nostres cases i a redescobrir que no solament de pa viu l'home; si la supressió forçada de les celebracions litúrgiques i dels actes externs, es converteix en una crida a viure amb una major profunditat orant aquest temps quaresmal i a una trobada més sincera i autèntica amb el Déu Viu i Vertader; si l'obligació d'estar reclosos en les nostres cases es transforma en una ocasió per a trobar-nos amb nosaltres mateixos; si la impossibilitat de trobar-nos amb els nostres familiars i amics ens porta a valorar més eixa germanor i eixa amistat. Si vivim aquestes circumstàncies d'aquesta manera positiva, creixerem com a persones i com a cristians.

Vull fer-vos també una crida a no caure en l'actitud egoïsta de "que es salve qui pugui". Aquesta actitud porta a comportaments d'histèria col·lectiva que

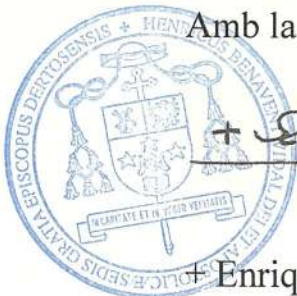
EL BISBE DE TORTOSA

malauradament veiem cada dia en els mitjans de comunicació social. Un cristià ha de caracteritzar-se perquè no pensa únicament en ell mateix, sinó que vol i li preocupa el bé de tots. I això ho hem de mostrar en les nostres relacions amb els altres i en la manera de comportar-nos en la nostra vida social. Els xicotets sacrificis que se'ns demanen no els hem d'acceptar per a protegir-nos dels altres, sinó perquè són també per al seu bé. Allunyem qualsevol comportament insolidari que no contribueix a viure en pau aquesta circumstància.

Pensant en el bé de tots i des del desig de contribuir en la mesura de les nostres possibilitats a evitar la propagació del coronavirus, hem pres la dolorosa decisió de tancar les Esglésies i els temples per a la celebració del culte públic. No interpreteu aquest fet com que l'Església es desentén del que li puga ocórrer al nostre món. L'Església no està tancada. Com a creients i deixebles de Crist sabem que hem d'estar prop dels qui pateixen i que tots podem trobar en Déu el consol a nostres sofriments. Per això, totes tindran un horari perquè els qui ho desitgen puguen resar i els sacerdots estaran disponibles a atendre als qui estiguen necessitats del consol de la Fe. També les institucions caritatives, tenint en compte les precaucions necessàries des del punt de vista sanitari, mantindran, en la mesura que siga possible, l'atenció i l'ajuda als més necessitats. Càritas diocesana ja ha distribuït a tots els voluntaris els criteris a tenir en compte en aquesta situació.

En la nostra diòcesi, la Mare de Déu és invocada amb molts títols que ens recorden l'amor que sent cap a tots els seus fills que pateixen: Ella és Mare de Déu del Remei, Mare de Misericòrdia, Mare dels Desemparats, Font de la Salut, Mare de Déu del Socors, Mare de Déu de la Consolació, Mare de Déu de la Pietat... A ella ens encomanem en aquest moment d'inquietud i li demanem que allunyi de nosaltres tots els mals.

Amb la meua benedicció i afecte.

+ *H. Benavent*
Bisbe de Tortosa

+ Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa.

Tortosa, 15 de març de 2020